Пильніше й глибше вдуматися в себе…
Ти звівся й стверд у лютій боротьбі,
З кісток і тріщин викладений склепе,
Маленький космос скривши у собі.
Там в’ються смерчі крихітних галактик,
Двигтять рої движких мікро-плеяд.
Там кожен образ, світла й світу клаптик,
Вкладається у нерозривний лад.
Чи на космічні сфери справді схожі
Півкулі ці, вражаюче малі?
Чи просто плазми згущення? Чи, може,
Мініатюрна копія Землі,
Де все сплелось в доладнім переході:
Ключі артерій, темні стоки вен,
Грузька дрягва клітин, яка на споді
Таїть росток — свій незбагненний ген?
Безкрайність барв, речей, понять і тонів,
В тільця клітин впресована, стає
Мільярдами й мільярдами нейронів,
Що в блискавках стрибків і перегонів
Могуття випробовують своє.
Спалахують. Здригаються. Іскряться.
Контакт. Контакт. Б’є блискавиця вмить.
Це їх гроза. Це їх розряд і праця.
Це їх снаги енергетична сіть.
Як струм, тече в перервчастій напрузі
Коротких, гострих імпульсів стяга.
На противенств пекучому курцшлюзі
Тріпоче мислі вольтова дуга.
Безодня мозку — як світів безодня.
Жахаючись, над глибом їх стаєш,
Бо в них така природня й надприродня,
Недосягненна таїна безмеж.
Тремка, драглиста, сіра мішанина
Заліза, сірки, фосфору, води.

Вона і є оте, що звем — людина,
В ній всі людські пориви і труди,
Тріумфи, біди, перемоги, болі,
Піднесення, тривоги, втрати всі,
Любові ніжність, і суворість волі,
І все життя у творчості й красі.
Хвилястий трепет корок і підкорок.
Мигтливий код вмикань і вимикань.
Ще глибше в себе, здивувавшись, глянь, —
А потім що? А потім… Бідний Йорик!
1976